

една отъ най-нѣжнитѣ и хубави гѣнки на българската земя! Единъ изумителенъ свѣтъ живѣе уединенъ тукъ — героиченъ, трогателенъ, неизмѣримо възвисенъ. Най-дълбокиятъ и неповторимъ образъ на племето ни грѣе въ тоя сгушенъ кжтъ между Балкана и Родопитѣ.

Пжтеката криволи, стрѣмна и камениста; едно синьо небе виси надъ падината, дето жълтѣятъ пожънати нивя, царевичи и купни слама. Жива душа нѣма наоколо. Само тукъ-тамъ спънати говеда пасятъ изъ ливадитѣ. Въ неподвижния въздухъ жужатъ есенни мухи, нѣкъде далечъ се обажда клопотаръ на невидимо стадо.

Скоро пжтеката се превръща въ тѣсна джбова алея. Гориститѣ скатове приближаватъ изведнажъ, встрани червенѣятъ дрѣнове, отрупани съ плодъ, вѣтрецъ размърдва високата папратъ. Надписитѣ зачестяватъ, ето хижата. После алеята минава ту по единия, ту по другия брѣгъ на шумливъ потокъ, гората става по-гжста, една арка се изпречва неочаквано, единъ бѣлъ паметникъ лѣсва въ долчинката; трѣпка полазва по снагитѣ ни: *Оборище!*